

Húsvétvasárnap – 2010. Április 4. – C év

Az öregúr állapota egyre rosszabbodott. Az orvosok már gyakorlatilag lemondtak róla. „Végelgyengülés.” – állapították meg a diagnózist. Üzentek a családjának, hogy jöjjenek be a kórházba, ha még élve akarják látni. Néhány nap múlva egyik délelőtt a vizitáló orvos mégis az ágyban felülve találta az öregurat, amint derűsen falatozta a reggelijét. „Hogyan lehetséges ez?” Kérdezte az orvos, megdöbbenésében hangosan. „Hiszen egy-két napja még alig élt!” A bácsi mosolyogva felelte: „Tegnapelőtt itt járt az unokám. Ezt suttozta a fülembe: Nagypapa, gyorsan haza kell jönnöd! Kipukkadt a biciklim, és senki nem tudja megcsinálni, csak te!”

Vajon mit jelentsen ez a Szent Páli kijelentés a szentleckében: „Testvéreim! Krisztussal együtt ti is feltámadtatok!”? Hiszen aki még nem halt meg, annak nincs szüksége feltámadásra. Akkor is beszélhetünk azonban feltámadásról, megújult életről, amikor az ember megtalálja vagy újra megtalálja élete értelmét. Amikor a reménytelenség, a kétségbeesés, a teljes enerváltság állapotából kiemelkedve magára talál, újra azt érzi, hogy érdemes élnie, mert szükség van rá, mert szeretik. Újra azt érzi, van értelme a munkájának, a törekvéseinek, mert értékesebbé lesz általa, s másokat is gazdagíthat.

Az apostolok és tanítványok Krisztus kereszthalálának váratlan borzalmától letaglózva a kétségbeesés és tehetetlenség tetszhalál-szerű állapotába kerülnek. Félelem, csalódottság, bizonytalanság uralkodik el rajtuk. Értelmét veszíti mindaz, amiért az utóbbi években éltek, dolgoztak, lelkesedtek. Megdöbbenően hitelessé teszi az evangéliumokat az a tény, hogy a szent írók (maguk is apostolok és tanítványok) milyen őszintén leírják saját hitetlenségüket, reménytelenségüket. Ők lesznek azután az elsők, akik Krisztussal együtt valóságosan feltámadnak. A Feltámadottal való találkozás egészen újjáformálja őket. Sőt, a korábbi, még Jézus földi életében tanúsított elkötelezettségüknél és lelkesedésüknél sokkal nagyobb, átütőbb életerő tündöklék föl bennük. Erről olvasunk Túrmezei Erzsébet versében:

HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.

Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.

Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.

Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.

Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.

Húsvét előtt... kihamvadott remények.

Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”

Bús eltemetkezés az éjszakába.

De húsvét lett! Feltámadott a Mester!

HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!

Húsvét után... futni a hírrel frissen!

Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!

Húsvét után... új cél és új sietség!

Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!

Húsvét után... erő, diadal, élet!

Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet,

Akik még mindig húsvét előtt élnek.

A mai evangéliumban olvasható rövidke mondat: „Látta mindezt és hitt.”, valóságos újjászületésről, feltámadásról ad hírt nekünk János apostol esetében. A feltámadt Krisztus megjelenései ugyanezt az új életre ébredést viszik végbe a többi apostol és tanítvány, még a hitetlenkedő Tamás esetében is. Az első keresztyének ezután következő tettei sokat elárulnak azonban a vallásos hit mibenlétéről is. A hit ugyanis nem egy jelentéktelen információ igaznak tartása, amiből aztán semmi nem következik az mindennapjainkban. Sajnos ma rengeteg magát keresztyének mondó embernek ilyen „semmiresejő” hite van: erőtlen, jelentéktelen, hiszen nem mutatkozik meg tettekben, áldozatokban, elkötelezettségben. Nyugodtan nevezhető halott, vagy legalábbis tetszhalott hitnek. Ezzel szemben a valódi hit nagyon is tevékeny. Az átlagosnál messze nagyobb szeretetre, türelemre, önfeláldozásra képesít. Örömet és békét tud adni a legnagyobb nehézségek közepette is. Értelmet tud adni az életünknek sorozatos csalódások után is. Az apostolok erről a hitről, egészen a vértanúságig menő, tevékeny elkötelezettségről tesznek tanúságot Húsvét után. Az új élet, a lelki feltámadás oka bennük a feltámadt Krisztusba vetett hit.

Érdemes elgondolkodni azon, hogy napjaink emberének enerváltságát, életuntségét, sokszor depresszióját nem a hit hiánya, a „halott hit” okozza-e!? Milyen sokat szenvedünk itt Magyarországon is attól, hogy látszólag sok minden létezik körülöttünk, de nem élő, nem adja azt, amit adhatna és adnia kellene. Vajon a házasság, a család azt jelenti-e, ami a lényege lenne? Azt biztosítja-e férj és feleség, gyerekek és nagyszülők számára, amit biztosítania kellene? Vajon a barátság tényleg életre szóló, áldozatkész kapcsolat, amire mindig építhetünk? Vajon az oktatás, az oktatási intézmények azt tudják-e tenni, amit tenniük kellene? Vajon az egészségügy tényleg hatékonyan szolgálja a nemzet egészségét? Vajon a munkahelyeken az emberek tényleg kihozzák magukból a legjobbat, amit adni tudnak, tényleg értelmét találják a munkának? Hosszan-hosszan sorolhatnánk még a kérdéseket. Persze, vannak családok, baráti kapcsolatok, iskolák, egészségügyi intézmények, ahol beszélhetünk valós életről, a küldetés igazi teljesítéséről, de sajnos nem ez a többség. Intézményeink, közösségeink, kultúránk élettelenességét az ember élettelenége okozza, akinek működtetnie kellene mindezt.

A minden rosszat legyőző, gyilkosait is szerető, mindenkinek megbocsátó Krisztusba vetett hit, a Vele való személyes kapcsolat kiemeli az embert a reménytelenségből és kétségbeesésből. Az ilyen, Krisztussal együtt feltámadó ember azután már nem csak a földiekre, hanem az „odafönt valókra” tudja

irányítani elsősorban a tekintetét. Nem keseredik bele a földi kínlódásokba, csalódásokba. Tudja, hogy örök boldogsága biztos helyen van a Megváltó Jézus kezében. Tudja azt is, hogy az üdvösségre vezető út a tevékeny szeretet, a megbocsátás, a fájdalmakat is vállalni tudó áldozatkészség útja. Ha pedig valahol, egy családban, egy baráti társaságban, egy iskolában, kórházban vagy bármely más intézményben megjelenik akár csak egyetlen ilyen „feltámadott, fölfelé tekintő” ember, annak jelenléte nem marad észrevétlen, nem marad visszhang nélkül! Minél elesettebb, halottabb a társadalmunk, annál kiáltóbbak az élet csírái, amelyek mégis fel-felbukkannak a kietlen pusztaságban. Ilyen felkiáltó jelek voltak az apostolok és első keresztények a maguk korában. Tömegesen csatlakoztak is hozzájuk az emberek minden üldözés ellenére, és átalakították a kor letűnő társadalmát. Ez a küldetés vár ránk, mai keresztényekre is! Adja meg ez a Húsvét a feltámadt Krisztussal való találkozás örömét, újjáformáló lelkesedését a szívünkbe, hogy újjáéledjen a hitünk, és másokat is segíthessünk kiemelkedni az Isten nélküli lét dermedtségéből!